

Anonymiseret version

Oversættelse

C-522/21 - 1

Sag C-522/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

24. august 2021

Forelæggende ret:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Tyskland)

Afgørelse af:

18. august 2021

Sagsøgt og appellat:

MS

Sagsøger og appelindstævnt:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[Udelades]

**Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (den regionale appeldomstol i
Zweibrücken, Pfalz)**

Kendelse

I sagen

MS, [udelades] Thür

- sagsøgt og appellat-

[Udelades]

mod

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [udelades] Bonn

DA

- sagsøger og appelinstævt -

[Udelades]

om erstatning på grund af krænkelse af sortsbeskyttelse

har fjerde afdeling for civile sager ved Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (den regionale appeldomstol i Zweibrücken, Pfalz) [udelades] [den forelæggende rets sammensætning] den 18. august 2021

afsagt følgende kendelse:

- I. Sagen udsættes.
- II. I henhold til artikel 267, stk. 1, litra b), og stk. 2, i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål:

Er artikel 18, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse, såfremt der på de i denne bestemmelse nævnte betingelser kan forlanges en erstatning på mindst det firedobbelte af licensafgiften, forenelig med Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (»grundforordningen«), navnlig med artikel 94, stk. 2, første punktum?

Præmisser:

I.

Twisten mellem parterne drejer sig, for så vidt som det er af interesse i anden instans, om erstatning i henhold til EF-retten om sortsbeskyttelse på grund af ulovlig udsåning.

Sagsøgeren er en sammenslutning af sortsbeskyttelsesberettigede i form af et selskab med begrænset ansvar, idet sagsøgeren varetager disses beskyttelsesrettigheder særligt ved i eget navn at fremsætte krav om oplysninger og betalinger.

Sagsøgte er landbruger og blev sagsøgt i første instans af sagsøgeren bl.a. med påstand om oplysning om den af ham foretagne udsåning med hensyn til vinterbygsorten »KWS Meridian«, som er beskyttet i henhold til EF-retten. Under sagen oplyste sagsøgte for første gang omfanget af behandlingen af de ovenfor nævnte frø i de forgangne år som følger:

- produktionsåret 2012/2013 24,50 deciton (dt = 100 kg)

- produktionsåret 2013/ 2014 26,00 dt

- produktionsåret 2014/ 2015   34,00 dt
- produktionsåret 2015/ 2016   45,40 dt

Efter at sagsøgte derefter i henhold til artikel 94, stk. 1, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 som erstatning (rimelig godtgørelse) betalte den simple, sædvanlige licensafgift for produktionsåret 2015/2016 (Z-licensafgift = 11,95 EUR pr. dt), som skulle betales i licens for produktionen (jf. Domstolens dom af 9.6.2016 – C-481/14 Hansson mod Jungpflanzen Grünwald GmbH, [udelades] [reference i national litteratur] [ECLI:EU:C:2016:419]), på 537,75 EUR (11,95 EUR x 45 dt), forlangte sagsøgeren ved processkrift udfærdiget af advokat af 26. november 2019 betaling af en yderligere erstatning på 2 151,- EUR (engangsbeløb svarende til det firedobbelte af licensafgiften for produktionsårene 2013/2014 og 2014/2015 efter modregning af den efterfølgende betalte simple licensafgift på 310,70 EUR og 406,30 EUR = 932,10 EUR og 1 218,90 EUR) og på 1 613,25 EUR (engangsbeløb svarende til det firedobbelte af licensafgiften for produktionsåret 2015/2016 efter modregning af den simple licensafgift) i henhold til artikel 94, stk. 2, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994, sammenholdt med artikel 18, stk. 2, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768 af 24. juli 1995.

Sagsøgte gjorde i første instans gældende, at dette videregående betalingskrav ikke er berettiget.

Han gjorde gældende, at den skade, der opstod hos indehaveren af sortsrettigheden som følge af hans ulovlige adfærd, blev tilstrækkeligt kompenseret med betalingen af den simple licensafgift i stedet for udsåningsafgiften (artikel 5, stk. 5, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768/95 af 24.7.1995, sammenholdt med Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 2605/98 af 3.12.1998). En yderligere »strafferstatning« i form af et engangsbeløb er ikke forenelig med Domstolens praksis.

Ved endelig dom af 4. december 2020 tog [udelades] [dommerkollegiets sammensætning] [Landgericht] Kaiserslautern ([den regionale ret i første instans] i Kaiserslautern) de senest fremsatte påstande til følge, med undtagelse af et beløb på 0,25 EUR. Som begrundelse for tilkendelsen af yderligere erstatning anføres i dommen den entydige ordlyd af artikel 18, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) Nr. 1768/95 af 24. juli 1995.

Sagsøgte har i overensstemmelse med de procesretlige regler iværksat appel til prøvelse af denne dom og har nedlagt påstand om frifindelse vedrørende påstandene om engangsbeløbene samt renter.

Sagsøgte gør gældende, at artikel 18, stk. 2, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768 af 24. juli 1995 ikke er forenelig med bestemmelserne i artikel 94, stk. 2, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 og derfor bør erklæres ugyldig af Den Europæiske Unions Domstol. Artikel 94, stk.

2, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 skal nemlig ikke forstås således, at den til fordel for indehaveren af sortsbeskyttelsen tillader fastsættelse af et engangsbeløb i strafferstatning, i den foreliggende sag i form af en firedobbelt licensafgift. Tværtimod skal størrelsen af den erstatning, der skal betales i henhold til artikel 94, stk. 2, første punktum, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 så præcist som muligt svare til det tab, som faktisk og med sikkerhed er opstået for indehaveren af sortsbeskyttelsen som følge af krænkelsen.

Sagsøgeren forsvarer Landgerichts (den regionale domstol i første instans) afgørelse, som sagsøgeren anser for korrekt.

Ifølge sagsøgerens retsopfattelse er artikel 18, stk. 2, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768 af 24. juli 1995 ikke i strid med bestemmelserne i artikel 94, stk. 2, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994, og bestemmelsen er også i overensstemmelse med Domstolens praksis. Fastsættelsen af et engangsbeløb svarende til det firedobbelte af licensafgiften for produktion af formeringsmateriale af den beskyttede sort udgør en nødvendig og fornuftig interesseudligning i betragtning af, at den kræver gentagen forsætlig og ulovlig krænkelse af indehaveren af sortsbeskyttelsens rettigheder.

II.

Den forelæggende ret udsætter den appelsag, der verserer for den, og forelægger i henhold til artikel 267, stk. 1, litra b), andet afsnit, TEUF Domstolen det i konklusionen under II. formulerede spørgsmål til præjudiciel afgørelse.

Afgørelsen af sagsøgtes appel afhænger efter appeldomstolens retlige vurdering udelukkende af, om artikel 18, stk. 2, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 er gyldig eller ikke.

Kommissionens fastsættelse i denne bestemmelse af et engangsbeløb svarende til det firedobbelte af licensafgiften kan være i strid med væsentlige principper i artikel 94, stk. 2, første punktum, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 og dermed ugyldig.

Til støtte for dette synspunkt kan det anføres, at allerede artikel 94, stk. 1, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 har til formål at udligne den fordel, som krænkeren (ikkeprivilegeret landbruger som omhandlet i denne forordnings artikel 14) har haft som følge af krænkelsen, og som svarer til et beløb svarende til den simple licensafgift (rimelig godtgørelse). I denne forbindelse er det muligt, at artikel 94, stk. 2, første punktum, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 skal forstås således, at indehaveren af sortsbeskyttelsen i tilfælde af en forsætlig eller uagtsom krænkelse (kun) skal have ret til erstatning af et videregående tab, hvis han konkret kan godtgøre dette.

Efter den forelæggende rets opfattelse tyder Domstolens hidtidige praksis på, at det – i modsætning til bestemmelsen i artikel 18, stk. 2, i Kommissionens (gennemførelses-)forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 – ikke er foreneligt med artikel 94, stk. 2, første punktum, i Rådets grundforordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 at fastsætte et normativt engangsbeløb for et mindstetab (jf. Domstolens dom af 9.6.2016 – C-481/14, Hansson mod Jun[g]pflanzen Grünewald GmbH, [udelades] [reference i national litteratur] [ECLI:EU:C:2016:419], præmis 32-34; Domstolens dom af 5.7.2012 – C-509/10, Saatgut mod Geistbeck, [udelades] [reference i national litteratur] [ECLI:EU:C:2012:416,] præmis 39).

Derfor opstår det i punkt II. i kendelsens konklusion formulerede spørgsmål, som det alene tilkommer Domstolen at besvare. En gennemførelsesforordning, der er udstedt på grundlag af en bemyndigelse i en grundforordning, må nemlig ikke fravige dennes bestemmelser og skal erklæres ugyldig i tilfælde af en sådan modstrid (jf. Domstolens dom af 2.3.1999, C-179/97, Kongeriget Spanien mod Kommissionen [ECLI:EU:C:1999:109]).

[Udelades]

[Underskrifter og bekræftelse]

ARBEJDSDOKUMENT